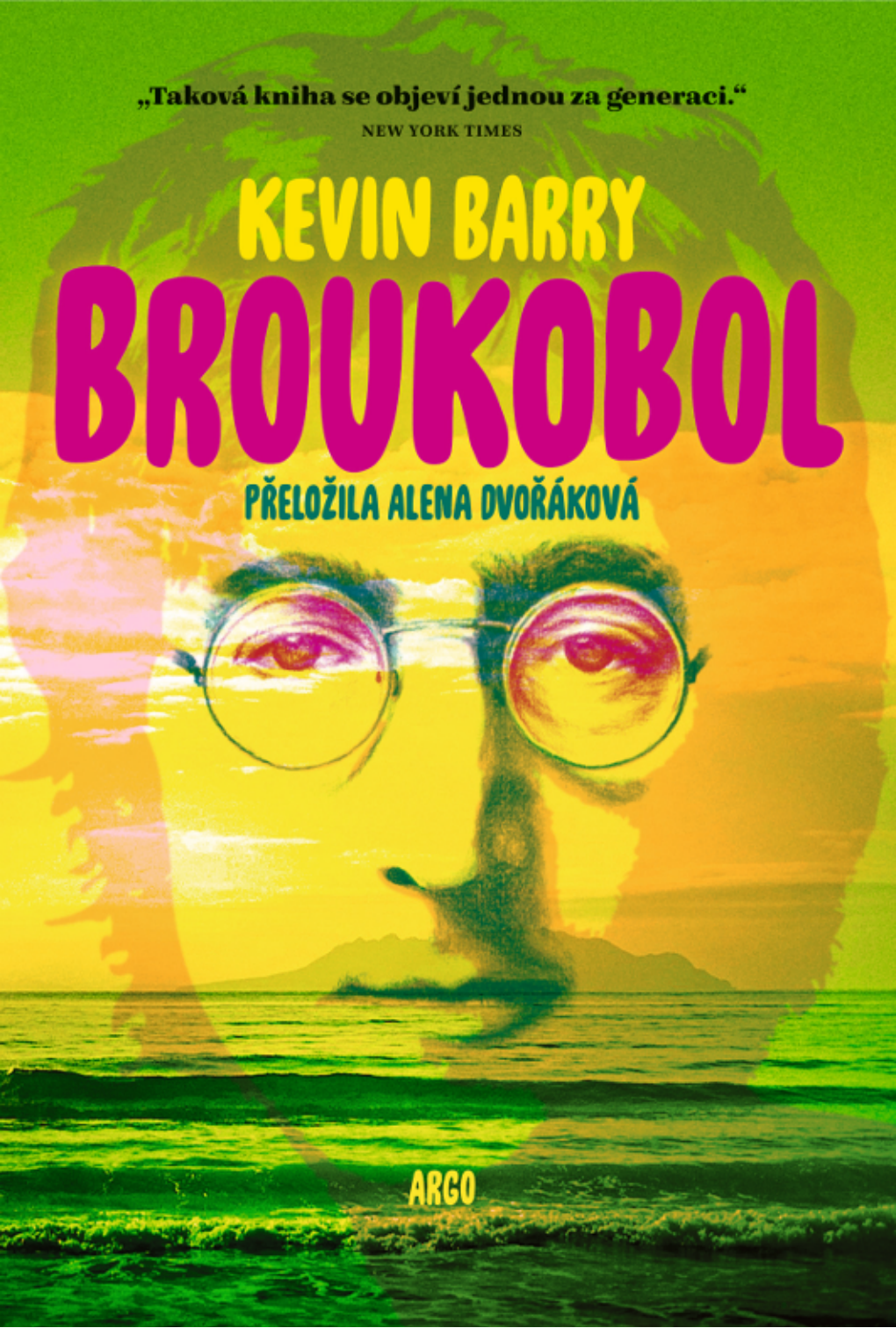
„Taková kniha se objeví jednou za generaci.“

NEW YORK TIMES

KEVIN BARRY

BROUKOBOL

PŘELOŽILA ALENA DVOŘÁKOVÁ

ARGO

ARGO

BROUKOBOL

KEVIN BARRY

BROUKOBOL

ARGO

Tato kniha vychází s podporou Literature Ireland.

Přeložila Alena Dvořáková

Beatlebone
Czech edition © Argo, 2018
Copyright © Kevin Barry, 2015
Translation © Alena Dvořáková, 2018
Cover art © Martin Radimecký, 2018

ISBN 978-80-257-2550-4 (váz.)
ISBN 978-80-257-2759-1 (e-kniha)

Eugenovi, Joan, Majelle a Mary

„...ostrov ze všech nejnevyzpytatelnější – první osoba jednotného čísla.“

JOHN MCGAHERN

PRVNÍ ČÁST

1978: JOHN JEDE NA MELANCHOLICKÝ POHON

Zamíří do těch míst jako zvíře, jako by byl neodvratně puzen k migraci. Rozumný to není ani za mák, úplně příčetný asi taky ne, a právě v tom tkví ta ohromná přitažlivost. Putuje na východ už půl noci, a ještě si ho nikdo nevšimnul: stačí sklopit oči, a nikdo tě nevidí. Po vyždímaných nebesích, přes děsivě prázdná letiště a teď už sedí vzadu ve starém mercedesu. Mozek má jako střed velkoměsta a v kůstkách opičích chodidel mu divně mravenčí. Na to se vyser. To dáš. Silnice se vyplazuje jako černý jazyk a lemtá noc. No nemá snad pedály jak ňákej vopičák? A taky mu krvácej dásně. Ale teďka si s tím hlavu lámat nebude – tuhle starost si nechá na potom. Vždycky je lepší mít něco do zásoby. Zrnitou tmou se míhají stromy a pole. Poslední dobou mu v mozku straší samý zasraný vopice, fakt. Úzkost? Odněkud zaslechne smutnou, tesknivou notu, snad to jde dokonce zevnitř. A to už se ve zpětném zrcátku vynoří řidičovy vážné oči –

Je to zařízený, povídá. Všecko by mělo bejt v cajku. Ale do hotelu zbejvá ještě tak hodinka?

Řidičův hlas má hodně hladký témbr, hluboký a důvěryhodný, jako hlasatel zpráv, zní v něm takový ten basový tón

a hnědý samet, nebo snad manšestr; a obrovský, robustní starý meďour rozráží vzduch neslyšně jako prachy.

John je unavenej, ale na spánek to není.

Jen žádný novinářský kurvy, utrousí. Ani zasraný paparácie.

Z temnoty kolem to vypadá, jako by se stromy, pole a vrchy slévaly vjedno. Jako když se člověku za jarní noci poštěstí zažít, jak se svět soustředí kolem něj. Na škvíru stáhne okénko. Na zotavenou nasaje doušek chladného hvězdného svitu. Modři a plynů. Nádhera. Je ztahanej jak svině, a přitom ne a ne zabrat. To dělá ten májovej čas – vzduch jím přetéká a májově i chutná –, a on je zase celej nabuzenej.

Do hajzlu, šofére, kde to jsme?

To si netroufám říct.

Ten řidič se mu docela zamlouvá. Protáhne si ty svý opičí šlapky. Je hluboká noc – jsou v totální prdeli. Zhluboka si povzdechne: ze začátku to ujde, ale vzápětí se mu to zvrtne v tupé zaúpění. Z toho nic pěknýho nekouká. Ve zpětném zrcátku se opět vynoří řidič. Jako by říkal *tak už se seber*. Chvilku si jeden druhého velevážně prohlížejí; noc zatím uplývá. Šofér je ve tváři brunátný až do fialova – šílenství, nebo ekzém –, nos jako by mu odumřel, a to už káravě šeptá:

Tím si stejně nepomůžeš.

A stočí volant. Letmý pohled: silnice zahnula. Jedou teď rychle a na západ. Po noční obloze šplhají hory. Studené hvězdy putují. Stoupají čím dál výš. Ovzduší se neustále

mění. U lesíka to zavane středověkem. U opuštěného domku v prudké zatáčce to má zase okultní nádech. Jak se něco takovýho dá do hajzlu vysvětlit? Konečně dojedou k černému, pableskujícímu moři a je to tam hrozně strašidelné

nebo aspoň mně to tak připadá

a plné jakéhosi smutku, to taky, přilnavého jako druhá a upocená kůže. Stromy jsou tu větrem zkroucené a nastrojené do podivných nových převleků: vidí ježibaby, démony, stvoření nočního lesa, šklebící se smrtky, chechtající se kápě.

Z týdle noci by jeden vylít z kůže, uleví si.

Promiňte, neslyšel jsem...?

To jako, že mi to tu kurevsky leze na mozek.

Je mi líto?

Jak by taky nebylo.

Zaboří se do sedadla, bledý a bdělý, křídově bílý komik; ty jeho bolavý kosti a léta. Žádnej klid, spánek ani smysl. A venku se převaluje moře. Slyší ho, jak tahá za lana: pomalé a zrezivělé upadání do mrákot. Jež zní poeticky, člověku v temné hodině a džínovině, a navíc osaměle... a tím ho dojímá.

Řidič se otočí a smutně se pousměje –

Z toho, jak se tváříte, mi příde, že se ňák moc užíráte.

Jo?

Co vám tak straší v palici?

Těžko říct.

Láska, krev, osud, smrt, sex, prázdnota, matka, otec, kunda a pták – tohle všecko mu v tý palici straší.

A taky –

Kolikrát mě asi ještě budou zvát do tý zasraný Muppet Show?

Chci se jen dostat na svůj ostrov, odpoví.

Na svém ostrově hodlá strávit o samotě tři dny. Po ničem jiným netouží. Než vyřvat si plíce a celý dny prokvílet od rána až do noci a za nocí křičet na hvězdy – jen jestli tam budou, jestli vůbec zazáří.

*

Měsíc se brouzdá v polích a oni jedou dál tmou; a to už se měsíc, ta kurva, vyhoupl nad pole i nad stromy, a on se přitom nezmůže na jediný zavytí.

Rádio?

Jo, něco pusťte.

Riskneme Luxembourg?

Jasně, prubnem Luxík.

Jenže tam hrajou Kate Bushovou, na tom jejím zasraným větrným a věrolomným vřesovišti.

Dotaz, utrousí k řidiči.

Jo?

Co to má jako bejt, věrolomný vřesoviště?

A neříká náhodou krkolomný?

Věrolomný.

Hm...

Vypněte to, poručí.

Zasraný ježibabí kvílení. Kopce odpadnou a temnota se rozplácne. A to už se v dálce, v dlani vlastních světel krčí město – jakési malé království – a po dlouhé, rozostřené chvíli – pořád ještě dýchá, ale života v tom moc není – dorazí ke starobylému mostu. Požádá šoféra o krátkou zastávku, aby si to tam mohl poslechnout.

Tady?

Jo, hnedka tady.

Jsou čtyři ráno – motor běží naprázdno a tiše vrní – a stromy mají hlasy a řeka je má taky a všechny jsou nesmírně staré.

Řidič se otočí dozadu –

Hotel je na druhým konci města, zbejvá už jen pár mil.

Jenže John kouká do tmy a hodně soustředěně naslouchá a najednou nabere kurz.

Já si tu vystoupim, prohlásí.

*

Plánoval si, že se na svém ostrově na čas zabydlí, ale nikdy to neuskutečnil. Koupil si ho v hlubokém zasnění, když mu bylo sedmadvacet. Ale teď už je znovu májovej čas a on si zas jednou připadá tak divně a zmateně – dvířka do podsvětí se otevírají – a cítí potřebu usednout, nakrátko a o samotě, na vlastním ostrově a vyhlédnout na zátoku a na ten tlustý kloub posvátné hory na jejím konci a pokecat si s králíky a spustit se s mořskými hvězdicemi a z tváří